

بیانیه سازمان فدائیان (اقلیت) به مناسبت اول ماه مه

اول ماه مه، روز همبستگی، اعتراض و مبارزه مشترک کارگران سراسر جهان

رفقای کارگر!

اول ماه مه (۱۱ اردیبهشت) روز نمایش اتحاد و قدرت به هم پیوسته ما کارگران سراسر جهان در برابر سرمایه‌داران فرا رسیده است. در اول ماه مه، همچون یک تن واحد، به پا می‌خیزیم تا عزم و اراده استوار مشترکمان را در مبارزه علیه دنیای ستم و استثمار سرمایه‌داری و برقراری نظامی سوسیالیستی، دنیایی عاری از فقر، بیکاری، گرسنگی، تبعیض و نابرابری، ستم و استثمار به نمایش بگذاریم.

رفقای کارگر!

منافع و اهداف طبقه کارگر در سراسر جهان واحد و مشترک است. کارگران در تمام کشورهای جهان سرمایه‌داری استثمار می‌شوند. در همه کشورها، طبقه سرمایه‌دار از حاصل دسترنج کارگر، از کار پرداخت نشده کارگر، از سرعت زمان کار، سود می‌برد و سرمایه می‌اندوزد.

در حالی که طبقه کارگر آفریننده بزرگ ثروت‌های جامعه است، این سرمایه‌داران اند که ثروت‌ها را به انحصار خود درآورده و در کمال رفاه، زندگی انگل‌وار خود را می‌گذرانند. آنچه عاید کارگر می‌گردد، تشدید استثمار، فقر، بیکاری و انواع و اقسام مصائب اجتماعی است. این قانون جامعه سرمایه‌داری است که ثروت، سرمایه و رفاه را در یک قطب و فقر، تباهی و بدبختی را در قطب دیگر انباشت کند.

بنابراین واضح است که چرا کارگران سراسر جهان، منافع مشترک دارند، هدفشان واحد است و دشمن‌شان یکی است و این است دلیل این که چرا اتحاد و همبستگی در سرشت جنبش کارگری جهان قرار دارد و کارگران تمام کشورهای جهان، خود را گردانی از ارتش جهانی کار، در مصاف و رویارویی با سرمایه بین‌المللی می‌بینند.

از همان نخستین مراحل سلطه‌ی شیوه تولید سرمایه‌داری، کارگران جهان پس از آن‌که رشته‌های همبستگی و اتحاد را در میان خود در درون هر کشور تقویت نمودند، دریافتند که سرمایه یک نیروی بین‌المللی است. سرمایه‌داران کشورهای مختلف در مبارزه علیه کارگران متحدند، لذا طبقه کارگر نیز در مبارزه برای تحقق اهداف و منافع خود، به اتحادی جهانی نیاز دارد. تلاش کارگران پیشروترین کشورهای سرمایه‌داری، برای حصول به این اتحاد و همبستگی بین‌المللی، در قرن نوزدهم به ثمر نشست و نتیجه آن، شکل‌گیری سازمان‌های بین‌المللی طبقه کارگر، انترناسیونال اول و دوم بود.

انترناسیونال دوم، در نخستین اجلاس خود، به منظور ابراز همبستگی با مبارزات کارگران شیکاگو به خاطر ۸ ساعت کار روزانه و تحکیم هر چه بیشتر پیوند اتحاد و همبستگی کارگران سراسر جهان، روز اول ماه مه را روز اتحاد و همبستگی کارگران جهان اعلام نمود. تصمیم گرفت که در اول ماه مه ۱۸۹۰، کارگران کشورهای مختلف جهان، همزمان حول مطالبه ۸ ساعت کار روزانه، راهپیمایی و تظاهرات برپا کنند.

از آن پس همه ساله، کارگران سراسر جهان، روز اول ماه مه را با تظاهرات، راهپیمایی و گردهم‌آیی جشن گرفته‌اند و بر عزم استوار خود در مبارزه برای سرنگونی نظم سرمایه‌داری و برپایی نظامی سوسیالیستی پای فشرده‌اند.

طبقه کارگر ایران نیز که جزیی جدائی‌ناپذیر از ارتش بزرگ کارگران جهان است، به‌رغم حاکمیت رژیم‌های دیکتاتوری عریان و استبدادی، همواره کوشیده است خواه در شکل علنی و گسترده و یا غیر علنی و محدود، همبستگی خود را در اول ماه مه با اردوی بی‌شمار کار جهانی نشان دهد.

رژیم دیکتاتوری عریان سرمایه‌داری ایران، با اختناق و سرکوب، با سلب ابتدایی‌ترین حقوق و آزادی‌های سیاسی از طبقه کارگر، این آزادی را از کارگران ایران سلب کرده است که همچون تمام هم‌نحیران خود در کشورهای سراسر جهان، همبستگی علنی خود را با کارگران تمام جهان، در اول ماه مه، با راهپیمایی و تظاهرات به نمایش بگذارد. اما وحشی‌گری‌های طبقه حاکم بر ایران و رژیم سیاسی پاسدار آن، هرگز نتوانسته و نمی‌تواند کمترین خدشه‌ای به روحیه اتحاد و همبستگی کارگران ایران با کارگران سراسر جهان وارد آورد. اتحاد و همبستگی بین‌المللی کارگران در ذات جنبش کارگری تمام کشورهای جهان است. کارگران ایران

شماره پیامگیر در اروپا : ۰۱۶۱۸۶۲۲۴۰۱ (۰)۰۰۳۱

نشانی ما روی اینترنت: www.fadaian-minority.org آدرس الکترونیکی ما: info@fadaian-minority.org

حتا در استبدادی‌ترین شرایطی که طبقه سرمایه‌دار حاکم ایجاد نموده، در تجمعات کوچک‌تر و حتا تظاهرات خیابانی، روز اول ماه مه را جشن گرفته اند.

رفقای کارگر!

شرایط وخیمی که طبقه حاکم بر ایران به طبقه کارگر و عموم توده‌های زحمتکش مردم تحمیل کرده است، در نوع خود در سراسر جهان کم‌نظیر است. مرتجعین حاکم بر ایران فقط با دیکتاتوری عریان و عنان گسیخته، طبقه کارگر و عموم زحمتکشان را از حقوق مدنی، دموکراتیک و آزادی‌های سیاسی محروم نکرده، بلکه وخیم‌ترین و اسفبارترین وضعیت مادی و معیشتی را به طبقه کارگر تحمیل کرده‌اند.

شرایطی که نظم سرمایه‌داری و سیاست‌های اقتصادی ضد کارگری طبقه سرمایه‌دار برای کارگران پدید آورده، از هنگام تسلط شیوه تولید سرمایه‌داری در ایران، بی‌سابقه است.

بر کسی پوشیده نیست که کارگران با وخیم‌ترین وضعیت معیشتی مواجه‌اند. سطح زندگی کارگران، سال به سال و ماه به ماه و روز به روز تنزل نموده است. فقر و تهیدستی کارگران، از جمیع جهات مطلق است. به‌ویژه در طول چند سال اخیر با تشدید سیاست نئولیبرال و توام با آن، تورم افسار گسیخته، دستمزد واقعی کارگران، پی‌درپی کاهش یافته است. امروزه دستمزد اکثریت بزرگ کارگران، حتا پاسخگوی نیمی از نیازهای ضروری یک خانواده کارگری نیست. در حالی که بهای کالاها و خدمات مورد نیاز روزمره در ایران تقریباً معادل بهای آن‌ها در اروپا و آمریکاست، اما حداقل دستمزد کارگران ایران، یک دهم حداقل دستمزد کارگران اروپایی است.

بیکاری بسیار گسترده، یکی دیگر از بیشمار مصائبی است که نظم سرمایه‌داری و طبقه حاکم به‌بار آورده‌اند. تنها در طول دو، سه سال اخیر، در پی تشدید بحران اقتصادی و ادامه سیاست موسوم به نئولیبرال هیات حاکمه، صدها هزار کارگر، کار خود را از دست داده و به خیابان‌ها پرتاب شده‌اند. فرزندان خانواده‌های کارگری که در این سال‌ها وارد بازار کار شده‌اند، ناتوان از یافتن کار، بدون هرگونه تامین اجتماعی و کمک دولتی به صفوف ارتش ۸ میلیونی بیکاران پیوسته‌اند. نه تنها هیچ چشم‌اندازی برای بهبود اوضاع متصور نیست، بلکه با ادامه بحران کنونی و ادامه سیاست ضد کارگری نئولیبرال توسط کابینه روحانی، وضعیت مادی و معیشتی کارگران در سال جاری نیز وخیم‌تر خواهد شد.

طبقه کارگر، راهی جز مبارزه برای مقابله با این اوضاع اسفبار ندارد. این را طبقه کارگر ایران در یک سال گذشته به‌وضوح نشان داده است. در طول یک سالی که از اول ماه مه سال ۹۲ تا به امروز می‌گذرد، کارگران صدها مورد اعتصاب، تظاهرات، راهپیمایی و تجمع را علیه سرمایه‌داران و دولت پاسدار منافع آن‌ها برپا کرده‌اند. اعتصابات، راهپیمایی‌ها و تجمعات اعتراضی در فولاد اهواز و زاگرس، نورد لوله صفا، آلومینیم بندرعباس، تراکتورسازی تبریز، ایران خودرو، پتروشیمی‌های رازی، اصفهان، فجر، بسیاری، پلی‌اکریل، لاستیک‌سازی‌های ایران تایر و البرز، سیمان لوشان، آبیگ و اصطهبانات، کشتی‌سازی صدرا، نساجی سیمین اصفهان، کاشی رویال سمنان، کارخانه نیشکر هفت‌تپه، معدن سنگ‌آهن چادرملو، اعتراضات کارگران شرکت واحد اتوبوس‌رانی تهران، نمونه‌هایی از مبارزات کارگران در این یک سال برای افزایش دستمزد، مطالبات معوقه، مقاومت در برابر اخراج، اعتراض به بازداشت کارگران توسط پلیس و نیروهای امنیتی بود.

رژیم فوق ارتجاعی جمهوری اسلامی برای مهار این موج مبارزات، مکرر به سرکوب، تهدید و بازداشت کارگران متوسل شد و تعدادی از کارگران بازداشتی را به محاکمه کشید. این در حالی‌ست که گروهی از کارگران پیشرو و آگاه که برای ایجاد تشکل‌های مستقل از دولت تلاش کرده‌اند، سال‌هاست که زیر فشارهای متعدد رژیم در زندان بسر می‌برند.

جمهوری اسلامی با این سرکوبگری‌های وحشیانه، نه فقط می‌کوشد، موج مبارزات کارگری را مهار کند، بلکه مانع از تشکل و آگاهی کارگران گردد. اما کارگران در جریان مبارزات یکسال اخیر خود، نمونه‌های درخشانی از رشد آگاهی، اتحاد و همبستگی را به نمایش گذاشتند. کارگران در برخی موسسات تولیدی در حمایت و همبستگی با کارگران اخراجی و بازداشت شده به اعتصاب، تجمع و اعتراض روی آوردند. این نمونه‌ها نشان داد که به‌رغم تمام وحشی‌گری‌های ارگان‌های پلیسی - امنیتی رژیم، به‌رغم بی‌حقوقی و اختناق حاکم، اتحاد و همبستگی و آگاهی در صفوف کارگران ایران رشد کرده است.

رفقای کارگر!

راهی برای نجات از فجایعی که نظم سرمایه‌داری و رژیم سیاسی پاسدار آن آفریده‌اند، جز اتحاد، تشکل و مبارزه نیست. فقط اتحاد و همبستگی، تشکل و تشدید مبارزه برای دگرگونی نظم موجود، می‌تواند کارگران را از فجایع بی‌شماری که نظم حاکم پدید آورده، نجات دهد.

تمام تجارب سال‌های گذشته نشان داده است، تا وقتی که کارگران از آزادی‌های سیاسی محروم‌اند، تا وقتی که نتوانند آزادانه تشکل‌های مستقل خود را ایجاد کنند، تا وقتی که نتوانند آزادانه اعتصاب و اعتراض داشته باشند، تا وقتی که رژیم دیکتاتوری عریان حاکم باشد، در به‌روال گذشته بر همان پاشنه خواهد چرخید. تنها راه علاج قطعی اوضاع، سرنگونی جمهوری اسلامی و

استقرار حکومت شورایی کارگران و زحمتکشان به عنوان نخستین گام برای برانداختن نظم سرمایه‌داری و استقرار نظمی سوسیالیستی است.

رفقای کارگر!

نظم سرمایه‌داری ایران، از هر جهت ورشکسته و در بن‌بست قرار گرفته است. بحران اقتصادی رکود - تورمی که در طول تمام دوران حاکمیت جمهوری اسلامی، به‌جزء لایتجزای اقتصادی ایران تبدیل شده، اکنون چنان عمق و وسعتی به خود گرفته که در تاریخ موجودیت سرمایه‌داری ایران بی‌سابقه است.

نرخ منفی رشد ۶ درصد زیر صفر و تورم ۶۰ درصدی، به‌خوبی ابعاد وخیم رکود و تورم را نشان می‌دهند. سیاست اقتصادی طبقه حاکم که همان نئولیبرال باشد، شکست خود را به‌ویژه از اواخر دوره احمدی‌نژاد آشکارا نشان داد و بحران را عمیق‌تر کرد. سقوط بهمن‌وار ارزش ریال، بحران پولی را به جزء دیگری از بحران اقتصادی ایران تبدیل نمود. بحران مالی دولت و خزانه تهی، جلوه دیگری از بحران وخیم و بن‌بست نظم موجود است. ابعاد وسیع بیکاری، گسترش روزافزون فقر، گرسنگی، اعتیاد، تن‌فروشی، فساد گسترده دستگاه دولتی، همگی بازتاب پوسیدگی و ورشکستگی نظم موجود و طبقه حاکم بر ایران اند.

تمام سیاست‌های داخلی و خارجی جمهوری اسلامی در طول این ۳۵ سال شکست کامل خود را در بحران‌های لاینحل و بن‌بست‌های کنونی آشکار کرده است. تضادهای نظم اقتصادی - اجتماعی و سیاسی حاکم به درجه‌ای رشد کرده که تنها راه حل قطعی خود را در نفی این نظم می‌جویند. اکثریت بسیار بزرگ مردم ایران، خواهان برافتادن نظمی هستند که جز فقر و بدبختی، بی‌حقوقی، اختناق و سرکوب، ارمغانی برای آن‌ها نداشته است.

اکنون این وظیفه بزرگ طبقه کارگر است که برای نجات عموم توده‌های مردم ایران از شر فجایی که نظم سرمایه‌داری و رژیم جمهوری اسلامی به‌بار آورده‌اند، پیشگام مبارزه برای سرنوشت جمهوری اسلامی و اجرای بی‌درنگ مطالبات مردم ایران باشد. طبقه کارگر رسالتی بزرگ بر دوش دارد. طبقه کارگر فقط نجات‌بخش خود نیست، بلکه نجات‌بخش عموم توده‌های زحمتکش و ستمدیده مردم ایران است.

کارگران آگاه و پیشرو، فعالان و هواداران سازمان!

در آستانه اول ماه مه باید بر تلاش‌مان برای سازماندهی و بسیج توده کارگر دربرپایی مراسم روز همبستگی بین‌المللی بیافزائیم. اکنون مطالبه افزایش دستمزد و آزادی ایجاد تشکل‌های مستقل از دولت، به خواست عمومی و همگانی کارگران در سراسر ایران تبدیل شده است. در هر کارخانه و کارگاه، در هر موسسه تولیدی و خدماتی، برای بسیج توده کارگر در اول ماه مه حول شعار افزایش دستمزد و آزادی ایجاد تشکل تلاش کنیم و بکوشیم به‌رغم موانعی که رژیم دیکتاتوری عریان ایجاد کرده، توده‌های کارگر، همبستگی خود را با کارگران سراسر جهان، در جریان یک مبارزه علنی به نمایش بگذارند. اول ماه مه، روز اعتراض و مبارزه مشترک کارگران سراسر جهان، از طریق راهنمایی، تظاهرات و گردهم‌آئی توده‌ای است، در این اعتراضات فعالانه شرکت کنیم. سازمان فدائیان (اقلیت) فرا رسیدن اول ماه را به کارگران تبریک می‌گوید.

زنده باد همبستگی بین‌المللی کارگران در سراسر جهان

نابود باد نظام سرمایه‌داری - زنده باد سوسیالیسم

سرنگون باد رژیم جمهوری اسلامی - برقرار باد حکومت شورایی

سازمان فدائیان (اقلیت)

اردیبهشت ماه ۱۳۹۳

کار - نان - آزادی - حکومت شورایی